

Мотиви (фрагменти зі збірки)

Дмитро Загул

Загул Дмитро

ІЗ ЗБІРКИ "МОТИВИ"

HEIMWEN

Десь до осель далеких,
Аж за Дністер і Збруч,
Летить наш тужний клекіт,
Як журавлиний ключ,

Летить, як той трикутник,
Над зеленню озер,
До друзів незабутніх,
До стомлених сестер.

До нас їх крик донісся,
І зойк їх прилетів,
Як невесела пісня
Невільних наймитів.
З-під панських оборогів,
З просяклих кров'ю піль
Несеться довгий стогін
Про їх нестерпний біль.

Куди ж той сум подіти?
До кого понести?
Ми наймитів тих діти,
Тих наймичок брати.

Як нам плачів не чути
За сотні довгих миль,
Коли просвердлив груди
Різкий колючий біль?

Його ми й тут зібрали
На вільному степу,

Мов кулі й самопали
На люту боротьбу.
Брати мої в неволі,
Батьки мої в ярмі,
Ще бути там, на полі,
Запеклій боротьбі!

Тоді-то принесем ми
На гони панських нив —
До тебе, люба земле,
Свій переможний гнів.
Розтрошим наші ярма,
Розвієм зойк і біль;
І зникне штик жандарма
Із наших вільних піль.

До гір, до сіл далеких,
До кинутих земель
Нехай летить наш клекіт,
Як вічний журавель.
До друзів назабутніх,
До стомлених сестер —
Летить, мов ключ-трикутник, —
За Прут і за Дністер.

* * *

БУДІВЛЯ МАЙБУТНЬОГО

Праця титанів,
Зоряних сердець!
Не перестане
Їх вільний герць.
Високо тоне
В повітрі, мов птах;
Хто ж тобі, доме,
Виведе дах?

Тендітні й слабі
Проклинають наш труд,
Бо для них у тобі —
Тільки галас і бруд.
Їм ніжних пісень
І мелодії рим!..

Їм — розкіш Атен,
Їм — гордий Рим.

А що ж таке — Рим?
Це тлінь віків, —
Його день, його спів
Ще старим догорів.
Наш час не стоїть,
Він летить, а не йде.
Башта найвища
Завтра впаде.

Доки збудуємо
Радісний дім,
Не буде ні башти, ні вас!
У танку молодім
Крутиться час.

* * *

ВЕЧІРНЄ

Мить по заході сонця.
Монотонно шумить очерет,
І трава, мов сонна,
Хилиться, клониться...
Спить степ.

Зеленою лінню,
Розтопленим оловом
Пливе повновода Рось...
І хочеться теплим словом
Зворушити когось.

Чого ж це ти прагнеш,
Вечірня думо моя?
Тужиш чого — за чим,
Не наздоженеш минулого дня,
Не доженеш нічим!

Співай про розбуркані сили,
Будь, як широкий степ,
Що на ньому козацькі
Чи скітські могили,

А над ними — зоряний склеп.

Мовчи про те, що минуло,
Минулі могили мовчать...
Село ще не спить,
Воно не заснуло, —
А сторожко слухає пісню дівчат.

Хай місяць — мрійник банальний —
Згадає на стернях
Татар-монгол,
Ти слухай, як біля читальні
Сміється з них Комсомол.

Хутко прокинеться вечір.
Не стане історії, дум...
Почнуться веселі,
Райдсні речі,
Як молодії діброви шум.

Ой знаю ж я, знаю,
Чого це ти тужиш,
Запізнена пісне моя!
Що голосом не надолужиш,
Бо що Комсомол — то не я.

Що нудно-марудно
Тягнеться праця...
А так швидко літа летять...
Ех, коли б мені двадцять
Або хоч двадцять і п'ять!

Ні, не мені гомоніти
Про давні та славні дні!
Ще буду шуміти,
Як радісні віти,
І горіти, як буйні вогні.

Тільки би скинути з себе
Настрій вечірніх хмар,
Безмір степу,

Шум очерету
І лінивої річки чар.

Сили ще стільки,
І запал ще є!
Я — не сумний очерет,
Д'горі, д'горі, серце моє!
Я ще живий поет!

* * *

ДАЛЕКІ ЗАКЛИКИ. Фрагменти

I
Прозора мла довкола,
В задумі дерева...
Над морем захолола
Хмаринка льодова.

З замисленого парку,
Далеко від людей,
Живлюсь на білу хмарку
Крізь просвіт голубий.

Як вітер шелевіє
Між листям угорі,
Встають нові надії
І спогади старі.

І заклики далекі
З далекої землі
Летять, мов ті лелеки,
Мов легкі журавлі.

II
Забудь за бурю й за турботу!
Забудь любов, і страх, і гнів!
Хай серце буде — крига льоду,
Щоб тільки дух полумнів.

Лети в світи за вільним льотом
Одвічних зір, ясних вогнів,
Ти будь співцем, ти будь пророком
Минулих і майбутніх днів!

Угору дух, у вічність очі! —
Хай зникне з обрію земля,
Нехай бринять слова пророчі,
Мов журний клекіт журавля.

III

Ні! Я ненавиджу спокій!
Краще вже вихор і вир!
Хай бурі та буйні потоки
Зів'ються й поллються в простір!

Ненавиджу плоскі порядки
І лінії рівних доріг.
Хай через кручі й рогатки
Летить мій нестримний біг!

Люблю підійматися вгору
І раптом — падати вниз,
Знаходити знову опору
І бігти крізь гори й ліс.

Люблю провалля і скелі,
Де грають веселі струмки,
Розгублені в горах оселі,
Оази і дикі піски.

IV

Нема спокою без турботи,
Нема життя без чорних бур, —
Бо серце може й захолати,
Як на воді холодна хмур.

Коли ні крихточки любови,
Ні зненависті, ні страху, —
То про красу не буде й мови
На вбогім життєвім шляху.

О люба земле, рідна земле,
Пилинко в бурі світовій!
Далекі заклики даремні, —
Бо я до смерті — тільки твій.

* * *

ДВА СВІТИ

— Розкажи мені, сивий діду,
Про свої парубоцькі дні,
Чи ганяв ти по білому світу,
Як ось довелося мені?

Я бачив далеко країни
(Ганяли мене по фронтах) —
У вихрах війни і руїни
Забув я свій рідний дах.

Палали вогні повстання —
Поїхав і я на панів...
А потім — воля настала
(Діду! чого посумнів?).

І я молодими ногами
Переміряв горий степи, —
Не знаю ні батька, ні мами,
Ми росли, як у лісі гриби.

Тепер по всій Україні
Багато таких, як я,
І в великій оцій переміні
Є крапля крові й моя.

Я люблю велетенські заводи,
Залізниці, мости, літаки, —
А ти — "на лоні природи" —
Грієш холодні кістки?

Я приїхав і знову поїду,
Заглядаю в кожний куток,
Не лишаю глибокого сліду,
Не збираю думок і згадок.

Бо не жалко колишнього світу,
За минулим не тужно мені.
Розкажи ж мені, сивий діду,
Про свої пережиті дні.

— Розповів би тобі, юначе,
Та чи ти зрозумієш мене?
Ти не знаєш, як вороном кряче
Старече життя сумне.

Розбіглись юнацькі надії,
На дрібницях розбилися дні...
Ні одної важливої дії
Не вдалося чогось мені.

Натрудив і я свої ноги
Об каміння далеких доріг...
Промайнули давно ті дороги,
А не скажу я, скільки пробіг.

І тепер, коли сили немає,
Коли все розгубив без причин, —
Ні про віщо душа не згадає,
Не затужить уже ні за чим.

Це життя — мов гнила нетеча,
Болотяна, цвіла, мілка...
На серці глуха порожнеча
І втома така важка.

А в тебе — ти більше бачив,
Ти більше дня пережив, —
Розкажи ж мені ти, юначе,
Чи за чимось ти в світі тужив!

Чи гірку відчував огиду
До всього, що було і є?

.....

Ех! Марно ж ти, сивий діду,
Промарив життя своє!

* * *

ДИФІБРАМБ ВЕСНІ
Весно! Облудна оmano!
Твоє чародійне вино,
Заправлене соком дурману,

Ми щороку, щороку п'ємо.

Ти повінь своєю розіллеш,
Розбуркаєш давнє,
Що впало на дно, —
Захлюпаєш хвилями
В наше вікно —
І ми захвилюємось теж.

Ти розцвітаєш, і ми цвітемо
Мохнатими сон-квітками.
Весно, злудна мано!
Що дієш ти з нами?

Твою цілющу, одвічну міць
Ми всисаємо в серце з повітрям
І пускаєм зітхання за вітром,
Повні глибоких твоїх таємниць.

Ось підлітки-дівчата
Дивляться в далеч,
У мрійний світ,
Де солодко вабить,
Як мушку на мід,
Криниця втіх непочата.

Так, так, зітхання дівочі!
Знаю ваш сум, ваш сон...
Бо серце і в мене туркоче
З серцями вашими в тон.

Бо й мої замріяні очі
Поглядом ловлять день,
А душа заспівати хоче
Нових, невідомих пісень.

Од дотику сонця
Ми всі тремтимо
(Десь у серці
Одкрилися рани...)
Весно, облудна мано!

Що ж це ти робиш із нами?!

* * *

ДИФІРАМБ ВОДОСПАДУ

Води і люди!

Ви вічний, могутній рух!

Нестримні діти природи,

Спонука спонук.

Ви — дух!

Ви — сила!

Води і люди.

Ні гори, ні скелі

Не стримають ваших

Стромих доріг,

Не вдержать навальний ваш біг —

Ні простори пустелі,

Ні примари богів угорі

На хмарній небесній стелі.

Не вдержаться гори,

Де ваша сила пройде, —

Звузяться сині простори,

Бог упаде, —

А рух ваш не згасне ніколи,

Ніколи!..

Ніде!..

Перед променем вашим —

Кришиться криця,

Кремінь, граніт, —

Перед поглядом вашим —

Зникає запона тисячоліть, —

Перед голосом вашим —

Мовчання смерті стоїть, —

Розкриті — одверте.

О водоспаде,

Танцюристе перлистий!

Зі свого стрімкого

Водяного стовбура

На твердому пні

Ти вічно цвітеш свій танок
До сухої землі,
Мільйонами струнних гілок —
Міріадами перлів-квіток.

Оддаєшся траві,
Кропиві отруйній
Над рівчаками доріг,
Гониш стрункі водограї
Соковито-зелених пальм догори.
Мерзне дрібна незабудка
В холодній твоїй росі,
А сіра маслина —
Дерево Сходу —
Мідяними помпами-смоками
Висикає твій сік,
Вічний коханку землі.

Отже ж і я, —
Я, твій безсмертний коханець,
Люба земле моя,
Розіллюся потопою-зливою
На просторах твоїх
І нестримною повіддю
Людство заплю.
Донизу!
До низу з верхів самоти!
Додолу!
Додолу лети,
Буйний Дунаю!
Шумом кохання
В долах розтану,
На скелях високих
Оком своїм
Глибінь долин я зміряю.
Розженусь, розбіжусь —
І в море голів увіллюсь,
Де злидні,
Де горе нужденних.

До темних провалів,

Поборених, зморених,
Закутих, пригноблених,
До сірих пустель,
До безодень безплідних,
До безкраїх степів-бідняків,
До задимлених гаваней вигнанців —
Скрізь розіллюсь,
Зіллюся з морем
Зітхань і сліз.

Униз! Униз!
До скам'янілого глибу,
В засохлу скибу,
Водоспаде, спустись!
Мушиш слухатись
Вічного трибу:
Униз! Униз!

Хто роздаровує силу свою,
Непомітно стає багатцем.
Каскадами вуст,
Джерелами очей
Дарунуки свої розіллю —
Я велику любов
Уночі роздаю.

Беріть мою силу!
Беріть її!
Дарую, що маю, —
Свою любов!
Буду розтрачуватись до краю,
Знову і знову,
Бо знаю я:
Невичерпні глетчери землі,
Невичерпні джерела серця!
* * *

ДИФІРАМБ ПІСНІ
Вільно ритмована мово,
Найкраще з земних чудес,
Що слово складаєш до слова, —
Ти не дарунок небес!

Тебе створила людина
В сиву давнінь віків,
Щоб ти, мов таємна пружина,
Торкала то втіху, то гнів.

Ти родиш сили могутні,
А часом безсилий плач;
Мотиви твої незабутні,
Хоч забудеться твій сіяч.

Хто твій творець, о пісне?
Не "я", не "він" і не "ти"...
Родишся ти не навмисне
І вільно летиш у світи.

І всі ми — мрійні піїти,
І всі ми — віщі співці,
Бо любимо словом горіти,
Хоч і без міри в руці.

Пісне! Скільки мелодій
Ти в наших серцях плетеш!
Закрадешся в душу, як злодій,
Хвилюєш її і ведеш.

В мотиві одного малюнку
Одкриваєш багатий скарб
І звичайну, буденну думку
Зодягаєш у тисячі фарб.

Дрібний, невловимий натяк
Ти перетвориш на крик,
Примусиш спомин заплакати,
Чекати в майбутньому втіх.

Всі надра нашого серця
Ти розгортаєш до дна,
Показуєш, чим воно б'ється,
Чи ясна його глибина.

Виносиш на світло, в свідоме,

Всі таємниці життя,
Всі щонайтонші залами
Настрою, думки, чуття.

В серцях засипаєш провалля,
Вириваєш терни й бур'яни,
Щоб завжди вищим моралям
Місце давали вони.

Торкаєш у різних душах
Щонайтонших струн-тетив,
Робиш їх рідних і дужих,
Гуртуєш їх в колектив.

Наставляєш на діло корисне
Рядками ритмованих слів.
Хвала тобі, вільна пісне,
Оздобо нових віків!

* * *

З-ЗА БУЙНИХ РІЧОК

З-за буйних річок, де степ і воля,
За панські межі, де гніт і кров,
До тебе, темна голого гола,
Летить за вітром моя любов.

Де в тюрмах гинуть брати і сестри, —
В очах зневіра, а в серці біль, —
Хай буде буря — той гній рознести,
Хай прийде ще раз рішучий бій!

Хай пронесеться потоп широкий
По наших селах і вздовж і вшир!
Не вірте в згоду! Не вірте в спокій!
Не вірте в довгий облудний мир!

Тобі, нещасна голого гола,
Недовго ждати ясних вогнів.
По наших горах, по наших долах
Горить ненависть, палає гнів.

За панські межі, за Збруч і Дністер

До вас лунає мій братський клич:
Ловіть ознаки! Чекайте звісток!
Гартуйте зброю в бурхливу ніч!

З-за буйних річок, де степ і воля,
За панські межі, де брязк оков,
До тебе, темна голого гола,
Летить на захід моя любов.

* * *

ОСІННІЙ МОТИВ

І знов я стою
У пожовклім гаю,
Що серцю про старість нагадує,
А зісохле і тлінне
Листя осіннє
Крутиться й падає,
Крутиться й падає...
В душу мою.
І щемить моє серце, щемить
Од натуги осінньої туги,
Бо знову до серця
Шелестом б'ється
Одірване листя.

А серце тремтить,
Воно б'ється і рветься
Й за листям пожовклим летить.
А в садках,
Що відходять у тишу,
Кров'ю горить
Золотаве вмирання,
Ходять алеями тихі зітхання
І вицвіле листя на гіллі колишуть.

Завмерло кохання
Між сосон крислатих,
Зараз там холод осінній
І випрілий запах...
Зелена галузка
Комусь махнула, мов хустка,
Комусь на прощання,

А на безлюдних стежинках,
Покритих мерцями, —
Німа самота
І запущена пуста.

Я самотній стою
У пожовклім гаю,
Зітхаю —
Вдихаю і п'ю,
Легені наповнюю
В'ялим повітрям —
І на захід,
За сонцем у путь,
За шелестом вітру
Пускаю зітхання
І тугу мою.

Я замовк і стою
У пожовклім гаю,
Де щохвильки
З осінньої гілки
Бронзові сльози падуть.

І щомить
Моє серце щемить
Од натуги
Осінньої туги,
Що її до весни,
До весни не спинить,
Доки зеленню гай
Не одягнеться вдруге.

* * *

ОСІННІЙ ШУМ

Плюскоти річки і шелести гаю
Тонуть прозоро в замислений вечір,
Де чисто і ясно, неначе в нетечі,
Горючі осінні ліси дотлівають.

Плинуть хмаринки у течінь гарячу,
Де сонце за заході обрій стрічає,
А сиві верби галузки печалі

Схилили в воду і довго плачуть.

Вже вересневі дощі сполоскали
Нив непривітних поорані смуги,
А коси берізок, що жовтими стали,
Розчісує вітер гребінчиком туги.

Вечір осінній — спокій прозорий,
Обрій глибокий, мов очі дитині.
Далеко на сході вже дивляться зорі:
Коли ж той вечір погасне в долині?

За літом не плачу, за днем не зітхаю,
Я серцем сміюся, бо жаль не до речі.
Як верби з одчаю — я рук не ламаю,
Хай гине літо! Хай гасне вечір!

* * *

ОТЧИЗНО ДОРОГА!
Пам'яті Володимира Кобилянського

Отчинзно моя дорога,
Мріє великої туги!
Чи колись моя трудна нога
До тебе навернеться вдруге?

Чи на скелях, на грудях твоїх,
Змучене серце спочине,
І поллється безжурний сміх,
Щирий такий, без причини?

Ти снишся мені уві сні,
Розкішна, зелена колиско,
І часом здається мені,
Що ти осьде, що близько.

І здається тоді, що нема
Поміж нами кордону.
Почекай лишень — згине зима,
І весною повернеш додому.

А встану... Де дівся той сон?

Розтанули сині гори!..
Ні плаїв, ні ґрунів, ні сосон!..
Тільки степ та простори.

Ні плаїв, ні ґрунтів, ні сосон!..
Не запхне смерека,
В бутині не спахне вогонь,
І така ти далека!

Стою один серед степів,
Як без рідного друга...
На заході день догорів,
Вже гасне кривава смуга.

Стою один серед степів —
Це в мене отчизна друга...
О краю наруги, країно рабів!
До тебе летить моя туга.

Повіє вітер з верхів'я гір
І вдарить у серце докором:
"Ти покинув рідню і вбогий двір
На нужду, на ганьбу, на сором.

Ти покинув братів, ти забув сестер,
Проміняв їх на вільні простори...
Хіба ж серце твоє не боліє тепер?
Воно вбоге ж і хворе.

Воно вбоге і хворе, як я, —
Прибита твоя Буковина,
За тобою тут тужить щодня
Більша твоя половина".

Отчизно моя дорога,
Мріє великої туги!
Коли ж моя трудна нога
До тебе повернеться вдруге?

* * *

ПЕРШИЙ МІЙ ПОГЛЯД
Мій перший погляд дитячий

На заграву сонця впав,
І промінь яскраво-гарячий
Мої очі вперше скупав.

Горіли вогні червоні
В чоловічках моїх очей,
І сонця рожеві долоні
Доторкались дитячих плечей.

Од ночі сонце втікало
За далекі, сині шпилі
І червоною кров'ю стікало
Крізь повіки, в жили мої.

Стікало краплями в очі
І в серці палало вогнем,
Щоб я не боявся ночі,
Що їде чорним конем.

Тому-то червоний колір
До божевілья люблю.
Я бачу в нім полум'я волі
І бунтарну вдачу свою.

З дощем осіннім не плачу,
Не жахаюсь холодну зим,
Бо сонячну кров гарячу
Я в серці ношу своїм.

Бо перший мій погляд дитячий
В пожежну вечірню впав,
І став я палкий і гарячий,
Як очі в сонці скупав.

* * *

РІЗНІ МОТИВИ

Не в тишині формується поет,
Не в самоті німих чернечих келій.
В юрбі людей, бурхливий і веселій,
Він розіклав барвистий свій намет.

Його життя — це брук, а не паркет,

Його палітра — площі та панелі,
Де ловить він життя високі трелі
І рух юрби до невідомих мет.

Ні тріолет, ні станса, ні сонет
Сучасного не вдарить, не зворушить.
Живий поет — не класик, не естет, —
Він дійсний світ одбити в пісні мусить!
Життя, як море, змінне і бурхливе, —
Він мусить знати всі його мотиви.

* * *

СОН ЛІСІВ

Мохнаті зітхання дерев —
Шелест, шурхіт, шум...
А десь недалеко машини рев,
Що розриває цей сум.

У вершках кучерявого листя
Губиться посвист, гнів —
Веселий гудок машиніста...
Вдарив по нервах і занімів.

А до вокзалу — вісім верст
По тонкій колії коліс...
Там деколи брязкіт, і гамір, і вереск,
А далі — по-давньому — ліс.

Тисячоліття поважний тон.
Це вітер — античний поет —
Грає на струнах струнких сосон
І грубих дубів — на стежці в степ.

Чорні дупла ротів
Позіхають — порожні, нудні...
Сядеш на трухлому пні,
Забудеш, чого ти хотів.

А навколо — діди без надій,
Інваліди понурі,
Що забули, чи й були колись молоді,
Чи тільки їм снилися бурі.

А колись боротьба була й тут,
Вихори рвали буйні чуби,
Там лежав труп і тут був труп...
Та пройшла вже доба боротьби!

І зараз — задума... сум.
Мов сонна, пульсує кров...
Прокинеться трохи — і знову:
Шелести, шорохи, шуми...

* * *

СОНЦЕ І СЕРЦЕ

Високе сонце! Золотий вогонь
Ти вічно сієш у світи холодні.
Вони беруть тепло з твоїх долонь,
Як жебраки, обдерті та голодні.

Як жебраки, обдерті та голодні,
Беруть вони життя з твоїх долонь,
Хоча й нічим оддячитись не годні
Тобі за твій дармований вогонь.

Але в тобі, бездонне джерело,
Того тепла незгиблені безодні.
І скільки ти його вже розлило
Поміж серця убогі та холодні.

Та скільки б ти його не роздало,
Не вилляло на всі світи й безодні,
А вічно в тебе огненне чоло,
Нутро твоє гаряче й до сьогодні!

Роздарував і я свою любов,
Аж серце стало вбоге і студене.
І довго жду, чи не поверне знов
Хоч крапельнка тепла того до мене.

* * *

СПОМИН

І
Скільки, скільки довгих років,
Років горя і турботи,
Проминуло з того часу,

Як по горах я ходив!
Чотирнадцять довгих років...
А в душі моїй ще й досі
Дзвонить стогоном скорботи
Тужний пам'янтний мотив.

Наче я ще й досі чую
Звук скорботної флюяри,
Що старий вакар пускає
За вівцями по ґруні;
Наче й досі зачуваю
Голос матері старої,
Що про вас Довбуш співає
За куделею мені.

І ввижаються малому
Чорні постаті опришків,
Що на Косів чимчикують,
До Вижниці чи до Кут,
А між ними — славний калфа,
Збуй-легінь Олекса Довбуш...
Люту помсту він готує
За залізо панських пут.

Впізнаю його одразу:
Байбарак, черчені гачі,
Дубетлівка і тобівка,
Ще й блискучий топорець.
Погляд блискавкою грає,
А за чересом пістолі —
Не одній поганій ленці
Гримнули вони: кінець!

Капелюх ув огальонах,
Пистик павиноного пір'я —
Чи ж не гідна це оздоба
Отаманській голові?
У руках — ведмежа сила,
Груди — спіж, а дужі ноги
Незатертий слід лишають
На отаві лісовій.

II

Ходять шепоти лісами,
Шелестять високі трави,
Дзвонять сосни і смереки,
Верховинський бір гуде,
Весело журчать потоки,
Беркут високо кружляє, —
То наш Довбуш, наш отаман,
На криваву справу йде.

То не сосни, не ялиці,
Не тонкі, стрункі смереки,
То співає веретено
В вутлій маминій руці,
В каглі вихор завиває,
Дика фуфела лютує,
Каганець блищить з опеца,
Кіт мурличе на печі.

То снується довга нитка
Ніччю з білої куделі,
Що єднає чорні думи
З мріями веселих днів;
І снується довга казка
Про опришків, чорних хлопців...
Чом не золота оздоба
Чорних заробітних днів?

Витвір мрійної уяви,
Що любовно накидає
На страшні криваві справи
Лицарський, містичний флер.

А слова тієї пісні
І мотив її тужливий
Змучену, зболілу душу
Заколихує й тепер.

* * *

ЧЕРЕМОШ

У великому місті,
Серед степів,

Як на серце насунеться сум,
Я чую твій рокіт,
Твій вільний спів,
Я чую твій вічний шум.

З льодових верховин,
З полонини Чорногори,
В романтичнім дикім краю
Несеш ти на доли
Гуцульське горе
І вічну тугу свою.

А в тій тузі,
В великому смутку
Я впізнаю і ловлю
Спогади друзів,
І ту незабутню
Молодість буйну мою.

Я нудьгую без неї,
Як хатній вазон,
Що листки простягає до світла, —
До тебе щоночі
Злітає мій сон,
Гуцуліє привітна!

Я не знаю, що значить твоє ім'я...
Бо не знайду ніде в словнику, —
Але думку твою
Добре вгадую я,
Таку рідну мені
І глибоку таку.

* * *